

Molnár Márk
A lét szegmensei

A jövőből jött ember

1

A szorongásokkal teli lelkiállapotomat éltem meg ezen az éjjelen, mert a szokásaimhoz mérten korlátolva volt a kényelmem. Az idegen hely szelleme páni rezdüléseket feszítette az idegeimre. Fogalmam se volt mi az oka ezen hatások mentális miazmájának, csak azt éreztem, hogy egy szűk kalitkába zártam magam. Berepültem rám zárult az ajtó és szárnyimat verdesve bent ragadtam. Az álom elkerült és ide-oda cikázott tekintetem. Aztán, mint aki Benzedrint nyelt vacsorára tágra meresztett szemekkel kiterülve az ágyon verejtéktől lucskos meggyűrt lepedőbe csavarodva kínlódtam, mint a hálóba gabalyodott hal. Majd elcsaptam a fejem oldalirányba és kipislogtam a nyitott ablakon keresztül a halovány fénybe, ahol a hőség holt levegőjének súlya nyöszörgésig hajtotta az alig mozgó távoli utcák neszeit. Iszonyatos volt hallani a csend izzó pattogását a hónap elhaló ereiben, ahol már érzékelnem sem lehetett az éltető lüktetést, mert némává és hallgataggá varázsolt mindent. Pihegésemmel gőzölgött verejtékemben és minden egyes lélegzetvételem egy

lassan gördülő csillére emlékeztetett. A tudóm a meleg ragacsos levegő hordalékával lett tele. Ahogy réveteg félkómás tekintetemet ismét a plafonra szegeztem a kintről bebámuló árnyékok Klimt féle szecesszió élményét pingálták a húzattalan éjbe. A bambulásom egy örökkévalóságnak tűnt. Az erre befektetett energia szintje pedig a nullával volt egyenlő. Ebben a lepukkant fizikai állapotomban egyensúlyoztam és a mentális degenerációim friss hajtásait bontogattam. Egész egyszerűen elteltem a fülledtség mérgező gőzeivel, amik beszivárogtak és átfúrták magukat az agyam dióbél alakzatán. Ennek hatására átlényegültem egy utazóvá, aki botladozva, s vakon tapogatózva hajtja magát emlékei sötét csarnokain át. Megrohantak a furcsa érzések. A rövid belvárosi kalandom kerekeken gördülő nyomasztó élményei. Egyfajta pánikrohamként szorultak polip karjai minden irányból a nyakamra. A külső ingerek számomra elfogadhatatlan hatásai, amik kóros elváltozásokat idéztek fel a múltammal kapcsolatban. Feltörték a félelmet bennem, hogy minden arra irányuló eszmémmel, ami még értékelhető ebben a világban azzal egyes-egyedül maradtam. Az elveim éles kanyarokkal egy zsákutcába nyargaltak. Mára már odáig fajult a dolog, hogy palástolnom kellett magamban mindazt a tényt, hogy az eltöltött két év a Mérnöki karon hiábavaló ambícióim eredményeként lógnak a semmiben. A tudatosan átszabott látásmódot az általam megteremtett nézeteimet benőtte a jellegtelen fojtogató gaz. A stílusában gazdag magasabb égiszre emelt szemléleteimre pedig a

jelen tapasztalatokat számba vetve magasról tet-
tek a városi apparátusok (nem mintha számított is
volna valamit az én szavam ebben a kérdésben.
Személyem csak egy régi ósdi lakója volt ennek a
nagy számú közösségnek.) Csak az észrevételeim-
mel szemeztettem itt a magnézium-fehér déli
napfényben. Kipakolva, válogatva, fitymálva,
mustrálva a városfejlesztéssel kapcsolatos észre-
vételeimet. A beruházások már nem ízlés, hanem
gazdasági megfontolások alapján hatványozódnak
bele ebbe a városképbe. Ergo. A rengeteg ehhez
kötött olvasmányomból szippantott nézeteim
kitépve sutba dobva. A különböző építészeti
irányzatok és az évszázadok korszakos építészei-
nek szorgalmas kivesézése a kötelező vizsgatan-
anyag felett kialakított bennem egyfajta esztétikai
irányelvet. Ergo. Ezeket bekeretezve kiaggatha-
tom a falra, hogy alkalomadtán gyönyörködhes-
sek abban, hogy az építészetben az elméleti
struktúrámat, miként vágják gallyra. A tanulmá-
nyaim alatt arra törekedtem, hogy megtartsam
nézeteim sziklaszilárd besorolását egy adott kate-
góriába. Mégpedig abba, hogy a kisebb épületek,
épületegyüttesek és épületkomplexumok hatásos
szisztematikus tervezési folyamatok keretében
kerüljenek a városkép adott környezetébe. Ezek
voltak elsődleges elveim a szakmával kapcsolat-
ban. Ergo. Kit érdekelnek már ezek a felvetések a
dinamikusan működő modern világunkban? Ezért
aztán a második szemeszter végén lanyhult az
érdeklődésem és a harmadik és a negyedik sze-
meszterre kiábrándultam az egészből. Elvesztett a
motivációm. Csóró egyetemista voltam másod-

magammal egy padlásszobában. A munka és az egyetlen egy idő után összeegyeztetlenné vált az életemben. Elfolyt sűrű masszaként a kitartás és az akarat négyzetrácsos lefolyóján. És most, ahogy itt rázkódtunk két átszállással a tömegközlekedésjárművek kötöttpályás és kusza nyomvonalain a várost keresztül-kasul átszelve egyre erősebben kiéleződtek érzéseimben ezek a lassú és nehézkes tempóban elsuhanó ütemtelen hatások. Személytelenné és idegenné váltak. Kihatottak szedett-vedett kinövésai és be nem tartott mechanizmusai a városképpel kapcsolatos elképzeléseim összhangjaira. Mindez a negyvenöt perces utazásom rémképei. A helyjáratok közepes tempójú ritmustalan zötykölődéseiben, ahol Nikol éppen az MP3-asát bütykölte és tett egy fitymáló grimaszt a zenei listák sűrűjére. A halk baszus kihallatszott leengedett haja mögül. Ahogy így utcáról-utcára róttuk az utat a por a meleg egyvelege „oxigénhiányos” agyamban kifakult és színtelen jeleneteket vetítetek elém az ablakméretű lencséken áttörő mozgóképeken keresztül. A különféle zsánerképek kavalkádjának elszomorító szociális kilengései. A társadalom egyenlőtlenégei által meggyűrt felszínek olyan hullámokban törtek elő, amely visszatetsző gyulladt ragyák puklijaiként nemesedtek a közigazgatási határon belüli tenyészetben. A soha el nem tüntethető kelések a társadalmi rétegek közötti légüres terekben, a frekvenciált területek kóros elváltozásaiban, ahogy emberek különböző életkörülményei kirajzolódtak előttem ebben a rövidfilmben. És az épületek, ahogy egymás mellé préselődve,